

A mikrofonok körül Csillag-szóró

Felolvasóülés

A Szegedi Egyetem 12. számában adtunk hírt a kollégiumi stúdiók munkájáról. Akkor 4 stúdióról volt szó, bár a problémák bővebb kifejtésére a munka részletesebb bemutatására nem volt lehetőség. Most és a következő számokban viszont mód nyílik arra, hogy jobban bepillantásunk a mikrofonok mögé.

A stúdiók országosan szervezett mozgalmá csupán néhány éves múltra tekinthet vissza. Az Országos Stúdiós Találkozókon visszatérő fő problémát az egymás közötti kapcsolattartás, a nagyobb közös akciók megszervezése, előkészítése jelentette. Ezért a résztvevők kidolgoztak egy olyan rendszert, mely szervezett kereteket biztosít erre. Az országban hét területi alközpont működik: Debrecenben, Dunaujvárosban, Miskolcon, Pécsen, Budapesten, Gödöllőn és itt Szegeden. Az alközpontok összegyűjtik a hozzájuk tartozó stúdióktól a műsorcsere alkalmas programokat, és ezeket egymás között kicserélve lényegében az ország valamennyi stúdiója hozzájuthat ehhez. A műsorcsere kivül közös akciókat szerveznek, mint például a pécsi-

ek a Dél-Dunántúli Stúdiós Találkozót, a debreceniek a közös stúdiós továbbképzést, vagy a Műszaki Egyetem stúdiói a heti egy közös műsornapot. Szegeden az alközponti teendőket az Apáthy Stúdió látja el. Közreté elég kicsi, a két kerekeméti stúdió kivül októberben mindössze 4 szegedi stúdió tartozott hozzá.

Oktober óta két „újszülött” is jelentkezett. Jelentős társadalmi munkával készült el a SZOTE Semmelweis Stúdiója, mely egyben a kislétszámú Hugonnai Kollégiumot is ellátja műsorral. November elején pedig a Tanárképző Főiskola Hámán Kató utcai kollégiumában szólalt meg az új stúdió.

Most tehát összesen 7 kollégium lakói élvezhetik stúdiójuk műsorát, de mi lesz a „kimaradt” öttel? Stúdió iránti igény ott is van, csak eddig még nem sikerült a terveket valóra váltani. Ha viszont belegondolunk, hogy az Irinyiben és a Mórban a szobákban már évek óta ott levő hangszórókat csak a portás használja, a hallgatók lehívására...

K. Z.

A villanyt eloltottuk este hat órakor, s játsszani kezdtünk, mint a gyerekek. A rövid időre meghitt csendben a gyufaszál nagyot sercent az erőszakos dörmögéstől, s másodpernyi szünet után fújtató lélegzettel lángra lobbant. Még ma is előttem van a kép, bátoritanul a fenyőfa felé közelített két-három nyelvecskére bomlott tűzét, de az is lehet, hogy csupán az újaidat, vagy az újonnan vásárolt szönyeget féltetted. Aztán hamar rájöttem, mégsem! Az ünnepi pillanatot vártad, hogy hozzáértve a morcos tülevelek közül kikandikáló nyeszletten vékony testhez, szikrák özönével világítsd meg kis szobánkat. Remegő ujjaladdal azonban sehogyan sem találád meg a végét, és a gonosz kihúnyó-lángú rudacska összetöppörödvé paráztolt a bőrdőn.

Abban a percében, vagy félpercben természetfölöttien imádnivaló voltál, ahogy a sötétben is ekkeseredetten csillogó szemed rám vetetted!

Majd összemosolyogtunk, kezembe vettem a dobozkat, és én is meggyújtottam egy szálat. Mikor szkerült, örömről már megszokhatatlanul, hirtelen tört ki, miként a soványka fémvesszőből pattantak ki a halvány-vörös-sárga szikrák. Mindkettőnk elkapott valami megmagyarázhatatlan boldogságteli lelkesedés, szempillantás alatt újabb és újabb sercenések végén fellobbanó tüzek, nyomukban a csillagszórókból kilövellő parányi fénypontok jeleztek munkálkodásunkat.

Jól emlékszem, hosszasan becézgetted a felröppenő-elalvó csillagokat, majd sorra a tenyeredbe vetted őket, szépeket kívántál nekik végső álmuk előtt, és nagyokat kacagtál, ahogy bizsergetve csiklandozták a kezedet. Majd amikor az utolsó csillagocskát is befetted ujjaladdal, váratlanul az ablakhoz vonszoltál, s szorosan összesimulva, szemléltük a szemben levő házakban meg-meggyulladó csillagszórókat, az el-elkapott boldog tekinteteket.

Kis idő után világot gyűjtöttünk, s én annak örültem a legjobban, hogy elsőnek azt a szalagocskával átkötött piros elefántot vetted a kezembe, amit ravaszul a Napóleón-konyakos üveg mögé rejtettem.

Az egészre még ma is apró részleteiben emlékszem, pedig lassan már négy esztendeje, hogy először kezdtünk így játsszani. S tudod mi ebben az egészben az igazán szép? Számunkra szent játékunkat ketten minden évben, karácsonykor így végigjátsszotuk — unalom és megszokottság nélkül...

— szalay —

Ságvári Napok

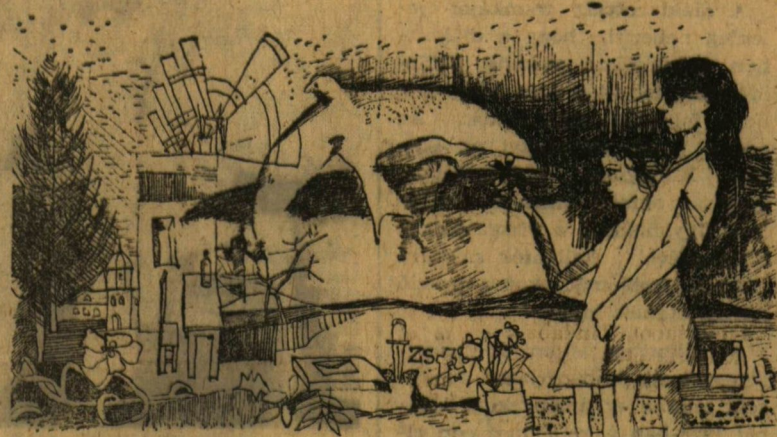
A JATE gyakorló gimnáziumának immár hagyományos rendezvényorozata, a Ságvári Napok ebben az évben az ügyvezető fordított nappal kezdődött. November 24-én „diákuralom” volt a gimiben, amely a tanárokat a padokba ültette, a diákok legjobbjait pedig a katedrara állította. S ha a két tábor valamelyikének ez a szerepcseré netán kellemetlen lett volna, a délután megrendezett tanár-diák sportnapon röplabdázás, asztalitenisz és sakkozás közben lehetett „törleszteni”. Akiknek pedig még ezek után is maradt elég energiájuk este a táncszobában szórakozhattak.

A rendezvényorozatot november 25-én a Fáklya filmszínházban a KISZ jennállásának 20. évfordulóját ünneplő taggyűléssel folytatódott. Az ünnepi taggyűlésen Kulcsár Péter, a KISZ városi bi-

zottságának titkára mondott beszédet. Délután az iskola diákjai megkoszorúzták a névadó, Ságvári Endre szobrát.

Ezt követően pedig bemutatásra kerültek a Ságvári Napok hagyományos pályázataira beérkezett pályaművek, a tanulmányok, szépirodalmi munkák, műfordítások, képzőművészeti alkotások. A legjobban sikerült pályamunkákból kiállítás nyílt az iskolában, illetve az utolsó napon rendezett műsor keretében az irodalmi alkotásokat előadták.

Idén is sor került a TÖTISÁRA-olimpiára. A Tömörkényi, a Tiszpart, a Ságvári és a Radnóti gimnáziumok tanulói sportversenyeken mérték össze tudásukat. A testvér-közéniskolák diákjai nagyszabású szellemi vetélkedőn is megmérkőztek. „Levezetéként” pedig az utolsó napon közös suli-bulin szórakoztak együtt.

GÜCSEY JÓZSEF: KARÁCSONY

A Műcsarnokban

Tanárképző főiskolánk művész-tanárának, Hézsó Ferencnek alkotásaiból kiállítást rendeztek novemberben a Műcsarnokban. A festőművész budapesti tárlatát Sinkovits Imre Kossuth-díjas színművész nyitotta meg.

Kiállítás

József Attila Tudományegyetem KISZ-klubjában november 21-én Szabolcs-Szatmár megye néprajza címmel nyílt kiállítás. Szervezői a Szegelen tanuló szabolcsi egyetemisták voltak.

Ahogy a diákok nézik Ki látott engem?

Szeged köztudottan az egyik leghangulatosabb az egyetemi városok közül, s ez nem kis mértékben a városlakóknak köszönhető.

Vajon hogyan vélekednek róluk a felsőoktatásban tanuló diákok?

Margóczy Katalin biológus az egyetemi könyvtár folyosóján éppen lazít. Váratlanul éri a kérdés.

— Húúú, mit is mondjak, ezen már gondolkodtam. Egy miskolci lány az angol nyelvórán azt mondta, hogy az itteni boltokban sokkal udvariasabbak az eladók, mint nálunk.

Szegedi Ildikó bölcsész szintén miskolci, ő így beszélt az eladókról:

— Szörnyű tapasztalataim vannak, hogy mi minden megyek keresztül, ha tíz deka sajtot akarok vásárolni a KÖZERT-ben. A Kárász utca és a Klauzál tér sarkán!

— A rendőrökkel nem voltak problémáid?

— Nem sokat járok olyan helyekre, ahol lehetnének, bár amikor egyszer átmentünk az úttesten, a rendőr megállított bennünket. Azzal, hogy a közlekedési ismereteink enyhén szölvá hiányosak. Megkérdezte, mennyi ösztöndíjat kapunk, aztán figyelmeztetett, hogy ennyi pénzből nem telik „külön utakra”.

— Szerinted mi a szegedi emberek legfőbb jellemzője?

— Lassúak! Nem tudom, baj-e, de egy bizonyos határon túl már idegesítő.

Varga Géza orvostanhallgató jegyzetekkel a hóna alatt az olvasóterembe tart. Néhány percig hűségezen válaszol.

— Hét végén hazautazom, ezért nem sokat tudok mondani szórakozóhelyekről és a pincérekéről. Néha azért elmegyek a törzshelyekre, jó tapasztalatokat szereztem, még a nevét is megjegyzik, ha öltönyben megy az ember. Máskor, például a gyárlátogatásokon számíthat a futószalag mellett ülők lesújtó pillantásaira, pláne, ha farmeröltönyt visel. Csak a lógást látják belőle. Ugyanakkor, akik kalauzoknak, maximálisan rendősek hozzánk.

A Bolyai Kollégium egyik szobájában zárthelyre készülnek az első évesek. Kinyitott füzetek az asztalon, a gazdák nem túlzottan lelkesednek azért, hogy véleményt mondjanak a városlakókról, inkább egymást biztatják.

— Előszó, kedvesek! — válaszolja kis idő múltán egy gúnyos hang a lámpával megvilágított sarokból, csak úgy a jegyzetéből fejpillantva.

„Jóformán semmit nem tudunk róluk.” — ismételtetik egyre többen és tovább hajlítják a lapokat.

A JATE-klubban megszólított diákházaspár már könnyebben adja egymásnak a szavakat. Kisebbségi vita kerekedik belőle. Mindkettőn utolsóévesek.

— Amíg „szabad préda” voltam — mondta a fiatalasszony — addig nagyon sok bajom volt a szegediekkel, de amióta a házimenim szerint „szent asszony” lettem, nagyon jól megvagyok velük. Csak az alberti viszonyok háborítanak fel. Annyi a kiadó „tyúkól”, hogy az alberti irodáról nyugodtan utána nézhetnének, ha lenne ilyen. A má-

sik réteg meg nem tud a javával élni. Legszívesebben kiköltöznék az udvarra. Örökre a parkettra, csaptelepre vigyáznak, a diákok nem tarják megbízhatónak, arra nem gondolnak, ha a Váci utcában jó volt főbőrőnek, akkor itt is jó az alberti.

Szerencsére nem mindenki a Váci utcáról érkezett továbbtanulni, de azért tud vigyázni a csaptelepre.

A harmadik réteg megbecsüli a diákokat, befogadják őket és alapjában örülnek nekik. Sajnos, az anyagukban ez sem oly módon nyilvánul meg, ahogy kellene. De maga a város nagyon klassz, sajnálni fogom, ha elmegyek.

— Ereztetek valamilyen különbséget értelmiségi és nem értelmiségi között?

— Nem, nem hiszem. Azt, hogyan élek, elsősorban a közérzetem szabja meg, másrészt ez nem feltétel. A Bartók vagy a Juhász Gyula Művelődési Házba beengedik az embert, akár melósojk jágnak oda, akár nem. Igaz, a kulturális intézmények látogatottsága nagyrészt ránk épül — válaszolta a férj.

— És alkalmi munkát vállalsz?

— Akkor is jól elfogadnak, bár ezt embere válogatja.

Szeged nem azért egyetemi város, mert a dolgokra siető, vagy gondtalanul sétálgató diákok hozzátartoznak az utcák, terek összképéhez. Az elnevezés a futólag történő találkozásoknál szorosabb kapcsolatra, hagyományos együttélésre utal. Ami akkor válik igazivá, ha a felek túláltnak egymás hibáin...

JÁMBOR ERNŐ

Kulisszahasogató kartondíszletek között egy operettváros — Nagyvárad. Fehérruhás szűkek masíroznak a fútcán. Az „úri leányok vasárnapi iskolájának” növendékeit buzdíthatta ilyen lampionos felvonulásra Szabolcska Mihály valamelyik honderűt írásos verse. Mosolygós urak ülnek a kávéház teraszán, gólans lovagok virágosóval lepik el a felvonulókat. A városka állomásán a csínyezőnek a Rákóczi indulót játssza, a néhány percre megálló Orient-expressz tiszteletére. Az egyik fülkéből egy kéz int búcsút Várának. Adye. A vonat elmegy, marad a „hamisítatlan” századforduló hangulat.

Ki látott engem? A kérdés pesszimizmusát igazolja Révész György és Szécsényi Ferenc filmje. Amnéziás, félvak, dádógós tanúkat vonultat fel a makett-városban, hogy felidézék a távollevő költő alakját. Az eredmény ennek megfelelő. A két zsurnaliszta a botrányos ivócimborát, a József Attila hasonlóságára formázott paraszt-poéta a közéleti férfit, Ormody a dzsentrikapitány Léda elcsábítóját, az alanyi költő, a sarlatán pályatársat, mindketten a „riválist” látják Adyban. Az ostobák meg-ingathatatlanságával magabiztosságával hajtogatják a „magukét”. Ez nem is lenne baj, hiszen mindenki önnön korlátai szerint ítél. A film alkotói is...

Az elhibázott allegorikus figurákon keresztül, az ironikus operett atmoszférában, a film készítői egy műcsai prófétát keltének

életre. A koszorús felvonulás, mint utóbb kiderül, egy Ady-új-ságúlc nyomán szervezett tünemény — a nők jogaiért. A mosolygós úr, a disznófejű nagyr, a helyi bank igazgatója. Szánakozó mosolyt kelt a kőllő gyilkos indulata, látván a szenilis, teatrális püspököt, érthetetlen a papságot támadó düh a felhőben osztálybékét sugalló Kanonok sor békés csöndjében. Neveltségvilágmegeválto akarata a langyos atmoszférában. Sülytalanlana válik alája, hözöngő falusi magányát, kocsmá-prófétává degradálódik.

A film allegorikus alakjainak, didaktikusan ábrázolt sematikus figuráinak érzéketlen típusgyűnése csak tömönatos közhelyeket képes elmondani; a XX. század egyik legnagyobb, legtöbbet vitatott költője, a forradalom viharhadára stb. A túlharsány ironia — az alkotók heves ellen-szenve a korral és társadalommal szemben — még ezeknek az értelmét is gúnyorossá teszik. Nem mintha e közhelyeken akar-nának gúnyolódni! A korabeli életet veszi célba szándékuk, és a költőt teszik nevétségessé. A remek ötlet, megidézni a távollevőt, negatív lenyomatát életre kelteni az ismerősök mozdulataiban, indulatában, izgalmis lehetőségeket, eredeti megoldásokat kínál. A film azonban nem lép túl a lehetőségen. A makett-városban teljesen eltünteteti Ady nyomait.

STÉPÁN BALÁZS